

מ"ת 54380/12/13 - בנימין יצחקוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 54380-12-13 מדינת ישראל נ' יצחקוב
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 5

בפני המבקש נגד המשיבה
כב' השופט בן-ציון גרינברגר
בנימין יצחקוב ע"י ב"כ עו"ד דוד גולן
מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ירושלים - פלילי

החלטה

1. לפניי בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצר הבית של המבקש כפי שנקבעו בהחלטה מיום 10.2.14 (להלן: "הבקשה").
2. ביום 22.12.13 נעצר המשיב בחשד לביצוע עבירות של נהיגה בחוסר זהירות, אי מתן זכות קדימה להולך רגל, גרימת תאונה, הפקרה לאחר פגיעה ונהיגה מסוכנת. למחרת מעצרו, ביום 23.12.13, שוחרר המשיב למעצר בית בהחלטתו של בית משפט השלום בירושלים (מ"י 5177-12-13) עד ליום 28.12.13, והוצא נגדו צו איסור יציאה מהארץ עד ליום 23.1.14.
3. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, עבירה לפי סעיף 2(332) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, והפקרה לאחר פגיעה, עבירה לפי סעיף 64א'(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש].
4. המשיבה הגישה בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים. ביום 2.1.14 דחיתי את הבקשה, וקבעתי כדלקמן: "הגעתי לכלל מסקנה כי ניתן לשקול חלופה ואין הנסיבות מצדיקות מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. אומנם מדובר בעבירה חמורה של פגע וברח, ורק למזלם של הנפגע ושל המשיב עצמו לא נפגע הולך הרגל בצורה חמורה. אין בכך כדי לאיין את המסוכנות הרבה הנשקפת מהתנהגותו של המשיב לפני האירוע, תוך כדי האירוע, ואף לאחריו כשברח ממקום הפגיעה בנסיעה פרועה, תוך חצייה של רמזור אדום ונסיעה בנתיב הנגדי, אשר במצטבר העמידו את הציבור הרחב בסכנה של ממש, זאת אף בהתחשב באוכלוסייה הרחבה של הולכי הרגל באזור שבו התרחשו האירועים נשוא כתב האישום. כמו כן אין להתעלם מן העובדה כי המדובר בתושב חוץ, בעל דרכון זר, עובדה המגבירה את חשש ההמלטות; והפקדת הדרכון והוצאת צו עיכוב יציאה מהארץ אינם מבטיחים בצורה הרמטית כי לא יצליח להימלט."

לפיכך, הוריתי על הוספת איזוק אלקטרוני למבקש (כאשר ב"כ המבקש אף הסכים להוספה זו), והותרתי על כנם את הבטחונות הכספיים שהפקיד וכן את צו עיכוב היציאה מן הארץ (להלן: "**ההחלטה**").

5. מאז מתן ההחלטה, המבקש שוהה במעצר בית בביתם של יחיאל סריקוב ואשתו יפעת בראשון לציון.

6. ביום 10.2.14 הוגשה הבקשה שלפני לעיון חוזר, במסגרתה מבוקש לאפשר למבקש לצאת לעבודה בבית קפה "קקאו" בקריית אונו. בבקשה נטען כי מאז ההחלטה האחרונה נוצרו נסיבות חדשות המצדיקות עיון חוזר. תנאי המעצר מקשים על המבקש, אשר הפך לנטל כלכלי על המפקחים. המבקש טוען כי ביציאה לעבודה לא יפגע האינטרס הציבורי כיוון שהוא לא נדרש לנהוג במסגרת העבודה, והוא ילווה על ידי אחד המפקחים אל מקום העבודה ובחזרה אל ביתם. עוד נטען כי הואיל ובדין האחרון הופנו הצדדים לגישור, יש מקום להיעתר לבקשה.

7. המשיבה מתנגדת לבקשה. לשיטתה אין בנסיבות מתוארות הצדקה לעיון חוזר בהחלטה, טרם חלף פרק זמן המצדיק עיון חוזר, וכן ההפניה לגישור אינה רלוונטית לתנאי המעצר.

8. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

9. בסעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, נקבע כי עצור זכאי לפנות בבקשה לשינוי תנאי מעצרו "**אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה**". צודקת המאשימה בטענה שבתגובתה כי הבקשה אינה מגלה נסיבות המצדיקות עיון חוזר. העובדה כי תנאי המעצר מקשים על המבקש, לרבות הנטל הכלכלי על המפקחים, אינהרנטית לעצם מעצר הבית, וגם אין בה כל חדש. כן אציין כי גם אם אין חשש למסוכנות בעצם העבודה המבוקשת, כיוון שלא מעורבת בה נהיגה, הרי שהחשש מהימלטות המתואר בהחלטה עודנו עומד במלוא עוצמתו, ויציאה לעבודה תפגע בביטחונות שניתנו לשם מיתון חשש זה. וזאת, בנוסף לכך שבבקשה אין כל התייחסות או הצעה בדבר הצורך בפיקוח תוך כדי שהותו של המבקש במקום העבודה המוצע.

10. יתירה מזאת, הבקשה הוגשה **כחודש ושבוע בלבד** לאחר שניתנה ההחלטה. לכל הדעות, אין להגדיר פרק זמן כה קצר כ"זמן ניכר", כנדרש על מנת להקל בתנאי מעצר בבית. השוו לעניין זה, קביעת בית המשפט בבש"פ 3645/13 **מועין נעימה נ' מדינת ישראל** (10.6.13), שם נדונה בקשה לעיון חוזר בחלוף חודש ימים ממתן ההחלטה המקורית:

"בית משפט זה קבע לא אחת כמדיניות שיפוטית כי אין להלום בקשה לעיון חוזר מקץ ימים ספורים, מקום שאין מתקיימים תנאי סעיף 52 לחוק המעצרים, שכן לא נתגלו עובדות חדשות לא נשתנו הנסיבות ובוודאי שלא עבר 'זמן ניכר', כלשון החוק. קל וחומר, כאשר מדובר בהקלת תנאי מעצר בית, ולא בשחרור ממעצר מאחורי סורג ובריח..."

11. כמו כן אין בעובדה כי הצדדים הופנו להליך גישור בכדי להשפיע על תנאי המעצר.

12. אשר על כן, דין הבקשה להידחות והיא נדחית בזה.

ניתנה היום, כ"ו אדר תשע"ד, 26 פברואר 2014, בהעדר

עמוד 2

הצדדים.